

РЕШЕНИЕ

№ 36442

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8987** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. М. А., гражданка на С., [дата на раждане], чрез адв. Т. А. И., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], /Безистен/, срещу Отказ от 12. 08. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, издаден от А. З., Съветник – консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, по заявление IST25001498V от 17. 01. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен. Жалбоподателката е съпруга на Х. Х. Х. А., на когото е предоставен хуманитарен статут в Република България с Решение № 12076/24. 07. 2022 г. на зам. председателя на ДАБ при МС. Постановено е и Решение № 5184/15.03.2023 г. на председателя на ДАБ при МС за събиране на семейството. С цел събиране на семейството А. М. А. е поискала издаване на виза тип „Д“, по което заявление е постановен процесният отказ . Същевременно са издадени визи на нейните деца. Отказът е основан на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22, т. 24 от ЗЧРБ, които разпоредби, освен, че са посочени бланкетно, са и неотнормирани към процесния случай. Измененията на чл. 34, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ, ДВ бр. 52/2025 г. също са неотнормирани, защото касаят решението за събиране на семейството, което не може да бъде ревизирано в производството за издаване на виза. Отказът засяга правото на семеен живот в най – висока степен, като възпрепятства събирането на семейството на територията на страната. Исканата отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И. Представени са писмени бележки.

Ответната страна - Съветник – консул към Генералното консулство на Р. България в И., Турция

се представлява от гл. специалист с юридическа правоспособност А., която моли жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по заявление с №IST25001498V от 17. 01. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, подадено от А. М. А., гражданка на С..

Към заявлението са приложени копие от национален паспорт на А. М. А., копие от картата на съпруга ѝ Х. Х. Х. А., чужденец с предоставен хуманитарен статут в Република България, копие от Решение №5184/15. 03. 2023 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, с което е разрешено на Х. Х. Х. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга А. А. М. и със своите деца Ш. А. Х. Х. Х. и И. Х. Х. Х.. По делото са представени копия на издадените визи на децата Ш. А. Х. Х. Х. и И. Х. Х. Х..

В картата на чужденец с хуманитарен статут на Х. Х. Х. А. е вписан постоянен адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]

Представена е декларация от Х. Х. Х. А., че е съгласен децата му Ш. А. Х. Х. Х. и И. Х. Х. Х. да пътуват от Република Турция до Република България, придружавани от майка си А. А. М..

Представена е и издадена здравна застраховка.

Между страните не е спорно, че А. А. М. е съпруга на Х. Х. Х. А..

Отказът за издаване на виза тип „Д“ от 12. 08. 2025 г. е постановен по формуляр с вписано правно основание чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложените мотиви са, че е извършена проверка, при която е установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибегват до системата за социално подпомагане.

Приложено е становище рег. № М – 9718/26.09.2025 г. на ДА“НС“, че становището е отрицателно, поради основателни съмнения относно обосновката на целта и условията на планираното пребиваване.

Към преписката са представени Заповед №6/13.02.2025г. за компетентност на административния орган, издадена от посланика на РБългария в Й. и Заповед №95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която предоставя правото за отказ за издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, началник на отдел „Национален визов център“, служителите в отдел „Национален визов център“ както и по т. 3 консулските длъжностни лица в задграничните представителства на РБългария, а ако това лице отсъства от определения му заместник.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а ал4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на контрол за законосъобразност е отказът по заявление на А. М. А., гражданка на С., [дата на раждане] за издаване на виза тип „Д“, постановен на 12.08.25г. от Съветник – консул към Генералното консулство на Република България в И., Турция.

Касае се за отказ за виза, издаден на съпругата на чужденец, на който е предоставен хуманитарен статут в Република България и му е издадено разрешение да се събере със семейството си на територията на страната, включително със съпругата си А. М. А. и двете си малолетни деца. На

малолетните деца са издадени визи, но на тяхната майка е отказано издаването на виза.

Отказът е постановен от компетентен орган, приложени са съответните заповеди, с които е оправомощено консулското длъжностно лице на Република България в И. да ги издаде. Спазени са административно-производствените правила, но се констатира нарушение на материалния закон, поради следното:

В административния акт е посочено правно основание по чл. 10, ал.1, т. 9, т.17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложените мотиви са, че е извършена проверка, при която е установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибегват до системата за социално подпомагане. Няма протокол или докладна записка от извършената проверка с обективирани данни, въз основа на които са направени горните изводи. Изводите в писмото на ДА“НС“ също са общи и не са посочени конкретни факти, въз основа на които са направени тези изводи. В случай, че е следвало да се представят допълнителни доказателства за факти и обстоятелства от значение за издаването на визата е следвало да се укаже на апликанта да представи такива в определен срок. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение №5184/15. 03. 2023 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, с което е разрешено на Х. Х. Х. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга А. А. М. и със своите деца Ш. А. Х. Х. Х. и И. Х. Х. Х., които са членове на семейството му по смисъла на параграф 1, т. 3, б“ от ДР на ЗУБ. Безспорно е доказана родствената връзка между А. А. М. и Х. Х. Х. А., като тази връзка е преценена също при издаването на решението за събиране на семейството.

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правните разпоредби, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. В случая в оспорения отказ липсват конкретни мотиви, бланкетните фактически такива не са запълнени със съдържание, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства.

Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на всички събрани доказателства.

Така мотивиран и на основание чл.173, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ от 12. 08. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, издаден от А. З., Съветник – консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, по заявление IST25001498V от 17. 01. 2025 г. за издаване на виза тип „Д“, подадено от А. М. А., гражданка на С., [дата на раждане]

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на А. М. А., гражданка на С., подадено на 17.01.2025г. в И., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.

Съдия: